

Parter i hovedsagen

Sagsøger: OF

Sagsøgt: PG

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Skal artikel 3, stk. 1, i forordning (EF) nr. 2201/2003⁽¹⁾ fortolkes således, at den sagsøgte manglende indsigelse om de rumænske retters manglende internationale kompetence til at træffe afgørelse i en tvist vedrørende en »skilsmisse, hvor et barn er involveret« skal opfattes som den sagsøgte stiltiende accept af, at sagen påkendes af den ret, ved hvilken sagsøgeren har anlagt sag, såfremt parterne har deres sædvanlige opholdssted i en anden [EU-]medlemsstat (i det foreliggende tilfælde Italien), og begæringen om skilsmisse er blevet indgivet ved retten i den medlemsstat, hvori parterne er statsborgere?
- 2) Skal artikel 3, stk. 1, og artikel 17 i forordning (EF) nr. 2201/2003 fortolkes således, at retten — ved manglende aftale mellem parterne, der er bosiddende i en anden [EU-]medlemsstat (i det foreliggende tilfælde Italien), om valget af den kompetente ret — af egen drift skal eller kan rejse indsigelse om de rumænske retters manglende internationale kompetence til at træffe afgørelse om en »skilsmisse, hvor et barn er involveret« (med den følge, at begæringen afvises, fordi den ikke er omfattet af de rumænske retters kompetence), med forrang i forhold til bestemmelserne i artikel 915, stk. 2, i Codul de procedură civilă (retsplejeloven), hvorefter der kan rejses indsigelse om manglende stedlig enekompetence med hensyn til Judecătoria Rădăuți (retten i første instans i Rădăuți) (med den følge, at retten skal erklære sig inkompetent, idet sagen skal realitetsbehandles af Judecătoria Sectorului 5 București (retten i første instans i Afdeling 5 i Bukarest, Rumænien)), især fordi de førstnævnte artikler er mindre gunstige end den nationale bestemmelse (artikel 915, stk. 2, i Codul de procedură civilă)?
- 3) Skal udtrykket »hvis denne rets kompetence på det tidspunkt, hvor sagen anlægges, [...] på anden utvetydig måde er accepteret af ægtefællerne og af indehaverne af forældreansvar og er til barnets bedste« i artikel 12, stk. 1, litra b), i forordning (EF) nr. 2201/2003 fortolkes således, at hvis parter, der har sædvanligt opholdssted i en anden [EU-]medlemsstat (i det foreliggende tilfælde Italien), vælger en ret i den medlemsstat, hvori de er statsborgere (Judecătoria Rădăuți), som den ret, der har kompetence til at træffe afgørelse om en begæring om skilsmisse, bliver den førstnævnte ret automatisk kompetent til at træffe afgørelse om påstandene vedrørende »udøvelse af forældremyndighed, barnets bopæl og forældrenes bidrag til omkostninger til barnets opvækst og uddannelse«?
- 4) Skal begrebet »forældreansvar« i artikel 2, nr. 7), og artikel 12 i forordning (EF) nr. 2201/2003 fortolkes således, at det også omfatter begreberne »forældremyndighed« i artikel 483 i Codul civil (den civile lovbog), »barnets bopæl« i artikel 400 i Codul civil og »forældrenes bidrag til omkostninger til barnets opvækst og uddannelse« i artikel 402 i Codul civil?

⁽¹⁾ Rådets forordning (EF) nr. 2201/2003 af 27.11.2003 om kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser i ægteskabsager og i sager vedrørende forældreansvar og om ophævelse af forordning (EF) nr. 1347/2000 (EUT L 338, s. 1).

**Appel iværksat den 17. december 2018 af Jean-François Jalkh til prøvelse af dom afsagt af Retten
(Syvende Afdeling) den 17. oktober 2018 i sag T-26/17, Jalkh mod Parlamentet**

(Sag C-792/18 P)

(2019/C 65/36)

Processprog: fransk

Parter

Appellant: Jean-François Jalkh (ved advokat F. Wagner)

Den anden part i appelsagen: Europa-Parlamentet

Appellanten har nedlagt følgende påstande

— Annullation af dom afsagt den 17. oktober 2018 af Den Europæiske Unions Ret (Syvende Afdeling) (sag T-26/17).

Følgelig:

- Annullation af Europa-Parlamentets afgørelse af 22. november 2016 om vedtagelse af rapport nr. A8-0319/2016 om anmodningen om ophævelse af medlem af Europa-Parlamentet Jean-François JALOH's privilegier og immuniteter.
- Domstolen træffer afgørelse om det beløb, der skal tildeles appellanten til dækning af procesudgifter.
- Europa-Parlamentet tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Anbringender og væsentligste argumenter

Appelanbringenderne vedrører tilsidesættelse af EU-retten, retlige fejl og fejl ved kvalificeringen af de faktiske omstændigheders retlige karakter samt anlæggelse af et åbenbart urigtigt skøn.

1. Om indledende bemærkninger til dommen

I modsætning til det af Retten fastslåede i den appellerede doms præmis 21 fratager en manglende ophævelse af den parlamentariske immunitet ikke en part muligheden for i Frankrig civilt at retsforfølge et parlamentsmedlem med henblik på erstatning for et tab på grundlag af culpa (artikel 1240 i den civile lovbog).

2. Om det første anbringende, som Retten undersøgte

Retten analyse er baseret på en sammenblanding af to bestemmelser. Punkt H indgår i begrundelsen med henvisning til artikel 8 i Protokol nr. 7, om meningstilkendegivelser, mens Retten fremstiller sin begrundelse vedrørende samme emne i præmis 44-46, med henvisning til artikel 9 i Protokol nr. 7, om immunitet, som henviser til de relevante nationale bestemmelser.

3. Om det andet og tredje anbringende, som Retten undersøgte

Retten anlagde et åbenbart urigtigt skøn, da den ikke tillagde arbejdsdokumentet fra Generaldirektoratet for Research »Parliamentary Immunity in the Member States of the European Union and in the European Parliament, Legal Affairs Series« en normativ værdi og ikke tog hensyn til de deri anførte principper, hvilket medførte, at den anlagde en forkert vurdering af artikel 9 i Protokol nr. 7 henset til de faktiske omstændigheder i den foreliggende sag.

4. Om det fjerde anbringende, som Retten undersøgte

— Om eksisterende retspraksis

I modsætning til det af Retten fastslåede fandtes der en fast praksis i Parlamentet »om at afvise anmodninger om ophævelse af den parlamentariske immunitet, som er baseret på faktiske omstændigheder, der vedrører parlamentsmedlemmernes politiske aktiviteter«, som burde have ført til, at Retten var kommet frem til en anden konklusion vedrørende ophævelsen af den parlamentariske immunitet.

— Om fumus persecutionis

De retslige myndigheder efterprøver ikke, om en sammenslutning er partisk eller ikke, hvilket Retten kunne indse ved den blotte læsning af loven af 29. juli 1881.

Retten kunne ved en undersøgelse af meddelelsen fra Bureau National de Vigilance contre l'Antisémitisme (nationalt kontor til overvågning af antisemitisme) konstatere den partiske karakter af denne sammenslutning, som kræver en opløsning af Front National og som derfor er en politisk modstander til Jean-François Jalkh.

Der er tale om et klart tilfælde af *fumus persecutionis*.

**Appel iværksat den 17. december 2018 af Jean-François Jalkh til prøvelse af dom afsagt af Retten
(Syvende Afdeling) den 17. oktober 2018 i sag T-27/17, Jalkh mod Parlamentet**

(Sag C-793/18 P)

(2019/C 65/37)

Processprog: fransk

Parter

Appellant: Jean-François Jalkh (ved advokat F. Wagner)

Den anden part i appelsagen: Europa-Parlamentet

Appellanten har nedlagt følgende påstande

— Annulatio af dom afsagt den 17. oktober 2018 af Den Europæiske Unions Ret (Syvende Afdeling) (sag T-27/17).

Følgelig:

— Annulatio af Europa-Parlamentets afgørelse af 22. november 2016 om vedtagelse af rapport nr. A8-0319/2016 om anmodningen om ophævelse af medlem af Europa-Parlamentet Jean-François JALKH's privilegier og immuniteter.

— Domstolen træffer afgørelse om det beløb, der skal tildeles appellanten til dækning af procesudgifter.

— Europa-Parlamentet tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Anbringender og væsentligste argumenter

Appelanbringenderne vedrører tilsidesættelse af EU-retten, retlige fejl og fejl ved kvalificeringen af de faktiske omstændigheders retlige karakter samt anlæggelse af et åbenbart urigtigt skøn.

1. Om indledende bemærkninger til dommen

I modsætning til det af Retten fastslåede i den appellerede doms præmis 21 fratager en manglende ophævelse af den parlamentariske immunitet ikke en part mulighed for i Frankrig civilt at retsforfølge et parlamentsmedlem med henblik på erstatning for et tab på grundlag af culpa (artikel 1240 i den civile lovbog).

2. Om det første anbringende, som Retten undersøgte

Rettens analyse er baseret på en sammenblanding af to bestemmelser. Punkt H indgår i begrundelsen med henvisning til artikel 8 i Protokol nr. 7, om meningstilkendegivelser, mens Retten fremstiller sin begrundelse vedrørende samme emne i præmis 44-46, med henvisning til artikel 9 i Protokol nr. 7, om immunitet, som henviser til de relevante nationale bestemmelser.